

El dia de la "Hispanidad"

CONCULCACIONS (90)

Tothom ha de tenir el dret de celebrar el què vulgui. Inclús aquest dia, que als catalans se'ns travessa com una agressió més, ja que no deixa de tenir un grau inequívoc de imposició en volguer-nos-hi involucrar, també a nosaltres que no ens hi va ni ve res i per nosaltres sempre serà negatiu o senzillament funest. Si algú vol celebrar el dia de Can Toni Gros o el dia de Toronto o del Lacio, o de la xocolatada amb melindros, ningú ha de tenir res a dir-hi, sempre i quan no s'hi imprimeixi obligatorietat per a ningú. L'intent d'obligatorietat no cal anunciar-la formalment, quan s'entén pretesament inclosa com en aquest cas. Al·lusions indirectes abunden indiscutiblement.

Si es vol festejar el dia del "*Bierzo*" allà on sigui, ha de ser completament acceptable.

No comparteixo cremar fotografies ni del rei de qui sigui, ni símbols d'altres col·lectius, simplement per respecte a qui pugui molestar. Ara be, que uns símbols o unes persones resultin intocables fins a merèixer càstigs injustificats, si van dirigides a segons quines col·lectivitats, però que si afecten a altres grups, no despertin cap mena d'atenció per qui administra la justícia, és un mal símptoma que indica clarament una parcialitat inacceptable. Això és freqüent en els territoris dominats per aquesta Espanya que es vol fer passar per democràtica i que continua cultivant el seu despotisme obertament bel·ligerant, com a mínim, contra els valors dels altres, mostrant-se intolerant, agressiva i depreciativa per tot allò que no sigui Espanya.

Aquesta històrica manera d'impartir la justícia ja la coneixem de fa molts anys i sempre n'hem resultat els perdedors. No tan sols varem perdre una sagnant guerra contra els invasors espanyols i francesos, sinó que continuem perdent petites batalles diàries en nom de la democràcia, de l'equanimitat i del respecte i la pau. La gravetat consisteix en què els agressors no abandonen la seva estratègia, perquè si ho fessin haurien d'acceptar diligentment les nostres reivindicacions i ens haurien d'obrir les portes de la llibertat i admetre la seva imposició, com a transgressora de la democràcia, l'autèntica pau i el respecte a catalans i altres contingents nacionals. És prou evident que no és aquest el cas.

Els, sols respecten el qui es capaç de derrotar-los i sols reconeixen les fronteres per mitjà de la violència, mai pel camí de la convivència, del respecte, del diàleg o de l'autèntica negociació. És un perfil psicològic habitual d'espanyols i francesos, ancorats permanentment en la violència i no cal dir quin camí escullen entre la disjuntiva de vèncer o convèncer.

El gran pecat català consisteix en comportar-nos majoritàriament com a submisos, acceptant la diferència de poders que han imposat per mediació de la màxima brutalitat. Una vegada han establert el nou ordre i la nova capacitat de decisió, ja no tenen necessitat de recórrer a la força bruta. A la mínima insinuació ens dobleguem i així aconsegueixen continuar imposant-se i a sobre presumir de demòcrates, equilibrats, pacífics i tot el que vulgueu. Sols cal que pronunciïn les paraules, legalitat, constitució, ordre, per prolongar el

domini més absolut i despòtic, obtenint els mateixos resultats pels que en altres moments es van veure obligats a usar la violència. Ara tenen el camí fressat.

L'abús és exactament el mateix sense cap dificultat que els en privi o com a màxim amb una resposta desproporcionadament inferior a les imposicions que mantenen. Ells no han variat el més mínim l'agressió inicial, continuen negant la nostra nació, es mantenen fermes en el seu domini absolut, continuen representant-nos a Europa, inclús han fet passos més agosarats en el terreny lingüístic, ara consta que som bilingües i tenim l'espanyol i el francès com a llengües vàlides i úniques segons a qui ens dirigim, han aconseguit col·locar un ocupa espanyol a la presidència de la Generalitat, etc...

Com podem veure ben clarament, no hem guanyat absolutament res essencial. Amb diferents noms (autonomia, comunitat, regió, província), però tenim exactament el mateix des de fa tres-cents anys. On és la democràcia, el diàleg, la convivència, la negociació? Tots aquests valors impliquen una igualtat de les parts. On és aquesta igualtat?

S'ha de demanar permís a algú per ésser lliure? Qui són els dispensadors de la nostra llibertat? Qui els ha conferit poders a espanyols i francesos perquè ens dosifiquin el grau de llibertat que hem de gaudir? És únicament la nostra submissió la que els permet actuar com a determinants de la nostra llibertat.

La conclusió és que la situació es mantindrà, fins que els catalans ens decidim a exercir els nostres drets, la nostra llibertat i transgredim els límits imposats contra la nostra voluntat. No tenim la més mínima obligació d'acceptar el tracte hostil i denigrant que ens ve de fora. El borbò no és ningú per nosaltres, la "*rojigualda*" ni ens representa ni ens ha representat mai i la "*hispanidad*" i la "*grandeur*", són per nosaltres tan valuoses com puguin ser els homòlegs xinesos, argentins o australians. Pitjor, ens han agredit i ens estan agredint, per tant l'únic que ens interessa és treure'ns de sobre aquest dogal anacrònic i reobrir la nostra pròpia història.

La nostra obediència catalana ens imposa la frontal desobediència a Espanya, a les seves lleis i a tot el que ens vingui imposat des del nord o des de l'oest. PROU!

Claudi Romeu, 13 d'octubre del 07